

1

Jansen loopt de klas door. Hij deelt de proefwerken uit.

Kim voelt zich rot. Ze heeft vast weer een *onvoldoende*.

Jansen komt steeds dichterbij. En ja hoor, daar zegt hij het al: 'Kim, een 3. Jammer meid, maar zo ga je niet over. Ik moet dit cijfer echt *meetellen* voor je rapport.'

Kim baalt. Wat een ramp.

'Kom na de les maar even bij me, Kim.

Dan bespreken we hoe het verder moet.'

Ook dat nog. Daar gaat mijn pauze, denkt Kim.

Die stomme leraar. Dat stomme vak.

Was ze maar net zo knap als Alice.

Alice die naast haar zit. Die haalt altijd voldoende.

Of Timo. Die is echt knap. Die hoeft nooit iets voor wiskunde te doen. Het komt hem zomaar aanwaaien.

Kim kijkt naar Timo. Leuke jongen, vindt ze, maar wel druk. Geen moment zit hij stil.

Je kunt wel altijd lachen met hem.

Ze zit heel vaak achter hem.

En als hij zich dan omdraait, ziet ze zijn ogen schitteren van pret.

Ze droomt nog even verder over Timo. Hij is groot en sterk. Geen wonder, want hij traint zich rot.

Elke ochtend om zes uur ligt hij in het Maasbad.
En ook na schooltijd gaat hij vaak nog zwemmen.
Af en toe heeft ze hem al in de krant zien staan als
hij een wedstrijd heeft gewonnen.
Hij wil echt de beste zwemmer van Nederland
worden.

2

De bel voor de pauze is gegaan. De klas is leeg, op Kim en Jansen na.

‘Zo Kim, wat vind je er zelf van?’ Jansen kijkt haar vragend aan.

Kim voelt dat haar ogen nat worden. Maar ze wil niet huilen.

Ze likt haar tranen weg en fluistert dan:

‘Vreselijk, meneer. Ik haal altijd alles door elkaar. *Breuken, procenten, vermenigvuldigen, delen.*’

‘Dan doe je toch gewoon een jaartje over, meid.’

‘Nee, alsjeblieft niet, meneer. Voor geschiedenis krijg ik de *uitslag* nog van een *toets*.

Ik *schat* dat ik die goed heb gemaakt en dat ik weer voldoende sta.

Dan hoef ik toch niet op wiskunde te blijven zitten?’

‘Hoe komt het, denk je, dat je wiskunde zo moeilijk vindt?’, vraagt Jansen.

‘We hebben zo’n rotboek’, zegt Kim. ‘Er wordt niets in uitgelegd.

En het *werkboek* is ook zo stom. Alle soorten sommen staan door elkaar.

Ik vind het echt een slechte *methode*.’

‘Maar waarom steek je je vinger dan niet op als je iets niet snapt?’

Kim weet wel waarom ze nooit om *uitleg* vraagt.

Ze hoort vaak niet eens wat Jansen zegt. Ze kan haar gedachten niet bij wiskunde houden.

Maar dat durft ze niet te zeggen.
Ze hikkelt: 'Ik b-b-ben b-b-bang dat iedereen me
uitlacht.'
En ook dat is waar.

'Ik geef je nog één kans', zegt Jansen dan.
Dat had Kim niet verwacht. Ze kijkt hem opgelucht
aan.

'Je mag dit proefwerk volgende week overdoen.
Maandag het eerste uur in mijn lokaal.
Het gaat dus om *paragraaf 4*, breuken. Zorg dat je
snapt hoe je breuken vermenigvuldigt
en hoe je kunt delen door breuken.
Als je het moeilijk blijft vinden, dan is er vast wel
iemand die jou wil helpen.'

Timo, denkt Kim meteen. Haar wangen worden
rood.

'Ik ga mijn best doen', zegt ze.